

ירחי כלה

ה'תשע"ח

ישיבת "תומכי תמימים" המרכזית

יוצא-לאור לרגל מעמד "ירחי כלה"
יום ראשון, י"ז מנחם-אב ה'תשע"ח
ישיבת "תומכי תמימים" המרכזית, כפר חב"ד

ב"ה

פתח דבר

לקראת המעמד התורני הגדול "ירחי כלה" הארצי השנתי השמיני, שייערך אי"ה ביום ראשון, שבעה-עשר (ט"ו"ב) במנחם-אב ה'תשע"ח, בסמיכות ליום ההילולא השבעים וארבע של כ"ק הרה"ג והרה"ח המקובל וכו' רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל, אביו של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, בכ"ף במנחם-אב - הננו מגישים בזה לקהל אנ"ש והתמימים, מחבבי תורה ולומדיה, קובץ מיוחד בעניין מעמד ה"ירחי כלה".

בפתח הקובץ הבאנו משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו אודות מעלת ההשתתפות במעמד ה"ירחי כלה". כמו כן, אנו מביאים בחוברת זו ראשי פרקים מתוך הנושאים התורניים שידונו במעמד ה"ירחי כלה" על ידי הרבנים הנכבדים שיחיו, לסייע בעיון והבנת ההרצאות התורניות.

לחביבותא דמילתא, הננו מפרסמים בזאת תיעוד נדיר מתוך מסמכי תיק החקירה של רבי לוי יצחק זצ"ל, ופענוח מסמכים אלו - מתוך הספר "תולדות לוי יצחק" שעומד לצאת לאור בימים אלו במהדורה מורחבת, לרגל יום ההילולא כ"ף מנחם אב. תודתנו נתונה להוצאת הספרים קה"ת ולהרה"ח ר' אליהו שי' וואלף, על מסירת חומר זה לפרסום.

כמו כן, בחוברת זו מתפרסם מאמר תורני אודות סדרת "תורת מנחם התועדויות", מתוך הרצאה שנאמרה אשתקד במעמד "ירחי כלה" השביעי, במושב המרכזי "תורת הדור השביעי", אשר עסקה בתורתו של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו.

חוברת זו נערכה ע"י חבר וועדת ההיגוי של מעמד ה"ירחי כלה" הרה"ח הרב **זושא שי' וואלף**, ותודתנו הרבה נתונה לו על כך.

חיבה יתירה נודעה מהרבי למעמדי ה"ירחי כלה", שהחשיבם עד למאוד, ועורר ועודד את ההשתתפות בהם מידי שנה בשנה.

הננו פונים בזה בקריאה של חיבה אל ידידינו אנ"ש והתמימים שיחיו, בעלי בתים ותופסי תורה כאחד, וכן אל אלפי בוגרי הישיבה ברחבי הארץ, להקדיש מחופשת הקיץ את יום זה כיום שכולו תורה ולהשתתף במעמד זה, אשר מעמד זה היווה בשנים שעברו הזדמנות פז עבור כל אחד לשוב ולהתבשם מניחוח הישיבה הקדושה, בהאזנה לשיעורי תורה מפי טובי מגידי השיעורים והרבנים בנושאים המגוונים שנבחרו, לטעום את טעמה של "תומכי תמימים", ובד בבד להתעשר במלוא חופניים של תוכן עיוני מעמיק ומרתק. ובוודאי השתתפותו של כל אחד ואחד במעמד זה תגרום נחת רוח מרובה לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, בנו של בעל ההילולא.

תודתנו והוקרתנו נתונה לכל ידידינו הנכבדים, תומכי הישיבה הק', אשר סייעו בגופם ובממונם למעמד ה"ירחי כלה", ושכרם מן השמים.

אנו תפילה, אשר תיכף ומיד נזכה לקיום הייעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר", ובעל ההילולא בתוכם, וכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו יוליכנו קוממיות לארצנו, בגאולה האמיתית והשלמה.

ישיבת "תומכי תמימים" המרכזית באה"ק

עש"ק ואתחנן, שבת נחמו, חמשה-עשר באב ה'תשע"ח

תוכן העניינים

5	 דבר מלכות
6	 מסמכי תיק החקירה
9	 הרצאות תורניות ירחי כלה תשע"ח
14	 "תורת מנחם" התוועדויות
20	 ממראות מעמדי "ירחי כלה"

"יִישָׁר בַּח" לַמִּשְׁתַּתִּפִּים ב"יִרְחֵי כִלָּה"

המעיינות מחוץ לעיר, ובפרט שהם נמצאים שם יחד עם הילדים, ולימוד התורה שלהם הוא באופן של "הבל שאין בו חטא",

ויש צורך להיות שם יחד עם הילדים, באותו מקום גשמי, כי הילדים צריכים לראות שנמצאים איתם יחד, וגם המבוגרים יותר מביניהם - צריכים לראות שנמצאים שם איתם יחד.

ובפרט שמן הסתם ימסרו להם את העניינים שדובר אודותם כאן, ואצלם הדברים יתקבלו בחביבות יתרה - כיון שהם לא היו כאן.

וזה הסיבה שזירזו אותם בערב שבת שייסעו לשם, מצד גודל הענין שבוה.

ובהשגחה פרטית הם לא שאלו האם תהיה התוועדות בשבת (אני חששתי שמא הם ישאלו זאת, ואזי - אפילו באם היו מצווים עליהם לנסוע, מן הסתם הם לא היו מצייתים),

הם רק שאלו, שהיות והם רוצים לנסוע לשם, אך הם מתלבטים האם לנסוע או לאו -

כיון שכך, אזי מיד הזדרזתי, ואמרתי להם שייסעו מתוך בריאות, ושיהיה בהצלחה רבה - ואכן זה היה בהצלחה רבה...

וממשנה זו באים למשנה שאחריה, וסדר בתורה גם הוא תורה, המשנה האומרת "בן חמש שנים למקרא כו", שבמעמד ומצב זה של "בן חמש שנים" - הילד עדיין לא שייך לענין של "הפך בה והפך בה דכולא בה", ולאחר מכן הוא עולה מדרגא לדרגא, עד שמגיעים לדרגא של "בן מאה כאילו מת ועבר ובטל מן העולם", וכידוע הפירוש בזה שכל ההעלמות וההסתרים של העולם, "מן העולם", מתבטלים נגדו "עבר ובטל - מן העולם" (חסר הסיים).

דובר לעיל אודות דברי המשנה "הפך בה והפך בה דכולא בה", ודבר זה קשור עם "מסכת דכלה" הנלמדת ב"ירחי כלה". וענינו של "ירחי כלה" הוא - שלמרות שלומדים במהלכו רק מסכת אחת, אבל אף על פי כן - "כולא בה".

וכפי שהרשב"ם במסכת בבא בתרא (קנז ע"ב, ד"ה "מהדורא בתרא") מבאר: שהיו שני חודשים בשנה של "ירחי כלה", בחודש ניסן ובחודש תשרי. ובכל חודש שכזה למדו מסכת אחת, כך שהלימוד של "מהדורא קמא" [לימוד כל הש"ס בפעם הראשונה] ארכה שלושים שנה. בהיות ובכל שנה לומדים שתי מסכתות, בכל "ירחי כלה" מסכת אחת, ובש"ס ישנן שישים מסכתות, כך שלימוד "מהדורא קמא" ארך שלושים שנה, ולימוד "מהדורא בתרא" ארכה שלושים שנה נוספות.

[כך שהלימוד ב"ירחי כלה", למדות שלומדים בה רק מסכת אחת כל פעם - אך "כולא בה", לומדים בה את כל הש"ס].

וכאן המקום לומר יישר"כח לאלו שנסעו ל"גן ישראל" להשתתף ב"ירחי כלה", ועל דרך זה לאלו הלומדים תורה בכל העולם כולו.

ואף על פי שאלו הנמצאים שם, נמצאים בריחוק מקום גשמי מכאן, ותעיק עליהם העובדה שהם לא השתתפו בהתוועדות, כיון שהם עוסקים בתורה אזי לבטח יהיה להם צער מכך שהם לא היו כאן - אך על זה אומרת המשנה "לפום צערא אגרא", ככל שהצער גדול יותר, כך גדול יותר יהיה השכר שהם יקבלו בגין כך.

וענין השכר הוא - "שכר מצוה מצוה", עצם המצוה גופא היא השכר עצמו, כי ענינה של מצוה הוא שבאמצעותה נעשים צוותא וחיבור עם הקב"ה.

וגדול זכותם של אלו העוסקים בהפצת

(משיחת שבת פרשת עקב, כ"ב מנחם"אב תשל"ז.
שיחות קודש תשל"ז חלק ב עמוד 476 ואילך, תרגום חופשי)

מסמכי תיק החקירה

תיעוד נדיר מתוך מסמכי תיק החקירה של רבי לוי יצחק זצ"ל, ופענוח מסמכים אלו - מתוך הספר "תולדות לוי יצחק" שעומד לצאת לאור בימים אלו במהדורה מורחבת, לרגל יום ההילולא כ"ף מנחם אב. תודתנו נתונה להוצאת הספרים קה"ת ולהרה"ח ר' אליהו שי' וואלאך על מסירת חומר זה לפרסום.

רבי לוי יצחק זצ"ל נאסר בביתו שבדנייפרופטרובסק בט' ניסן תרצ"ט, ויומיים לאחר מכן, במוצאי י"א בניסן התקיימה חקירתו הראשונה.

חתימתו של רבי לוי יצחק מופיעה בתחתית כל עמוד (וראה הערה בשולי הגליון).
להלן תרגום פרוטוקול חקירה זו.

.

תאריך החקירה: 31 מרץ 1939.¹

שעת התחלת החקירה: שעה 22:00.

פרטים אישיים:

שם הנאשם: שניאורסאהן לויק זלמנוביץ.

נולד: 1871

לאום: יהודי.

אזרח: ברית המועצות.

מפלגה: בלתי-מפלגתי.

מקצוע: כהונה דתית, רב.

נתמך: על-ידי בנו.²

מתגורר: דנייפרופטרובסק.

שאלה: ממתי אתה מכהן בכהונה דתית?

תשובה: מילדותי אני בסביבה דתית. קיבלתי חינוך דתי. אני נמנה עם חסידי התנועה החסידית חב"ד. לפני המהפכה עברתי מהעיר ניקוליוב לעיר דנייפרופטרובסק - אז יקטרינוסלב - והתחלתי לכהן בתור רב לאחר המהפכה, ב-1921 עד 1936. כיהנתי כרב העיר והתגוררתי בדנייפרופטרובסק עד שנעצרתי.

שאלה: מי מהקרובים שלך מתגורר בחו"ל?

1. ליל שבת קודש, מוצאי י"א ניסן ואור לי"ב ניסן, תרצ"ט.

2. שורה זו במסמך החקירה הינה כנראה שינוי שנעשה בהמשך תהליך החקירות, ולידה נכתב: "מאשר את השינוי", וחתימתו של רבי לוי יצחק. וראה הערה הבאה.

в Берлин где занял в высшем учебном заведе-
нии, а учебный отпуск в 1882 году переехал в
Париж где продолжал чтение, а в последние
время в Париже работает издателем.

Буддизм пограничной Шинсурской Мандель
уезина на догори ровина Шинсурской Мандель
Каждый административный район делится на...

запрос: Где Шнейдерман Носимар проучался до
Всегда изграницу.

Примечание: До ввоза заграничных ровнин Шиндлером
Косовар прожил в городе Ленинграде.

... Мне известно что Ингерман Носков
в 1927 году был арестован в г. Омске за

ответ. Приблизительно в 1926 году мой сын Шаварзон Ишраиов-Рейб Велеком Яценкоулов. Винаград-
ский и ольшом Ишраиов-Рейб прозвучал в т. Ленингра-
де и пришел в админ. по архивам заведение.

191900-31.11. 2-й Инженерная Александр по
Первомайскому получил письмо в котором он сообщил
мне, что Моравин-Рейс находится за границей
и проживает в Берлине.

В последующие годы Шкертон Менден
и Гарриет славились, что Израиль-Рейс
как будто бы и Гарриет были в Голландию.

Зде он сѣгае, прохаживаетъ и не знаетъ,
при какихъ обстоятельствахъ найденъ Муромовъ-Рос-
тисомъ вѣзаницу, или по какой-то и о немъ-
перешелъ не иначе. 18-го 18-го

Давно переделан в 1700. 1/239.

Гражданамъ данъкамъ е малъ словъ върно,
иногда прочитанъ въ томъ промислѣ въспомнѣ.

Imperson

Подпись: Н.В. Заренчант Г.А. Дудин У.Н. Мамочаев
В.А. Баранов А.А. Бугаев

הגה"ח הרב מאיר שי' אשכנזי

מרא-דאתרא כפר חב"ד

בגדר "היסח הדעת" במצוות תפילין

מסכת שבת דף יב עמוד א:

פסקי הסיידור לאדה"ז הלכות תפילין:

אסור להסיח דעתו מהתפילין כל זמן שהן עליו, ואינו נקרא היסח הדעת אלא כשעומד בקלות ראש או שחוק ושיחה בטילה שהרי זה מפיר יראה, אבל אם מתעסק בצרכיו ויראת ה' היא תקועה בלבו להזהר מכל חטא ועון בעסקיו שלא למרות עיני כבודו ח"ו, לא נקרא היסח הדעת, אע"פ שאין דעתו ממש על התפילין, ולכן מצות תפילין להיות לבוש בהן כל היום כולו.

וחייב אדם למשמש בתפילין בכל פעם שנזכר מהם, שעל ידי זה יהא נזכר על האזכרות שבהם ויזכור את ה' לשעבד לו הלב והמוח, ולא יבא לידי היסח הדעת גמור שהוא קלות ראש ושיחה בטלה. אך מצוה מן המובחר שלא להסיח דעתו כלל מהן, ולמשמש בהן בכל עת גם בעוד שדעתו עליהן, בכדי שלא יבא לידי היסח הדעת כלל וכלל. זולת כשעוסק בתורה ובתפלת י"ח שאז אין בהם משום היסח הדעת ואע"כ בכל פעם שנזכר מהן ימשמש בהן.

לקוטי שיחות חלק יד עמוד 153:

והנה מכיון שא' מחלקי המצוה היא הכוונה "לשעבד הלב והמוח כו'", מובן שגם זה צ"ל כל עת קיום המצוה. אמנם, מכיון ובעת ההנחה היתה לו כוונה זו דשעבוד הלב והמוח, ומצד כוונה זו הרי הוא "עומד ביראה כו'", הנה גם במצב ד"סתם" הבא לאחריו, אף ש"עוסק כו'" ואין דעתו על התפילין ממש, נמשכה הכוונה שהיתה בעת ההנחה על כל משך הזמן שלאחריו, ולא הוי היסח הדעת ממנה, וע"ד לשמה "שעיקר ההכנה לשמה לעבד הוא בתחלת הלימוד כו'" וכמו בגט וס"ת שצריכים לשמה לעבד ודיו שיאמר בתחלת הכתיבה הריני כותב לשם קדושת ס"ת או לשמו ולשמה כו'".

וכש"כ וק"ו בתפילין (היסח) הדעת הוא בקשר עם שעבוד בכלל וסתמי דהמוח והלב.

חמור מכולם ציץ - דאף דשווה לתפילין (היסח) הדעת קשור באזכרות שבהם, הרי ענינו ופעולתו לכפר ולרצות על הדם ועל החלב שקרבו וכו' - קרבן מסוים בזמן מסוים.

אבל "כשעומד בשחוק או קלות ראש נק' היסח הדעת בתפילין" - כי הוי היפך ושלילת הכוונה הנ"ל, ומבטל פעולת שעבוד הלב וכו' שהי' לו בעת הנחתו, ואז נפסקה שייכותו למצות תפילין והוי היסח הדעת.

אמר רבה בר רב הונא חייב אדם למשמש בתפילין כל שעה ושעה, ק"ו מציץ, מה ציץ שאין בו אלא אזכרה אחת אמרה תורה והיה על מצחו תמיד, שלא יסיח דעתו ממנו, תפילין שיש בהן אזכרות הרבה על אחת כמה וכמה, הלכך מידבר דכיר להו.

רמב"ם הלכות תפילין פרק ד הלכה יג:

כל הפטור מקריאת שמע פטור מתפילין קטן שיוודע לשמור תפיליו אביו לוקח לו תפילין כדי לחנכו במצות חולי מעים וכל מי שלא יכול לשמור את נקביו אלא בצער פטור מן התפילין וכל הטמאים כולן חייבין בתפילין כטהורים מצטער ומי שאין דעתו מיושבת ונכונה עליו פטור מן התפילין שהמניח תפילין אסור לו להסיח דעתו מהן כהנים בשעת העבודה והלויים בשעה שאומרים השיר של הדוכן וישראל בשעה שעומדים במקדש פטורין מן התפלה ומן התפילין.

רמב"ם הלכות תפילין פרק ד הלכה כה:

קדושת תפילין קדושתן גדולה היא שכל זמן שהתפילין בראשו של אדם ועל זרועו הוא עניו וירא שמים ואינו נמשך בשחוק ובשיחה בטילה ואינו מהרהר מחשבות רעות אלא מפנה לבו בדברי האמת והצדק לפיכך צריך אדם להשתדל להיותן עליו כל היום שמצותן כך היא.

הלכות קטנות לרא"ש הלכות תפילין סימן כא:

והי' אומר ה"ר יונה מתוך דברי הרמב"ם ז"ל מצאנו תירוץ לדבר זה, דלא הוי היסח הדעת אלא כשעומד בקלות ראש ובשחוק, אבל כשעומד ביראה ומתעסק לצרכיו אע"פ שעוסק במלאכתו ובאומנותו ואין דעתו עליהם ממש אין זה נקרא היסח הדעת. דאי לא תימא הכי, היאך יכול אדם להניח תפילין כל היום, וכן נמי כשמתנמנם אין כאן היסח הדעת כי הוא שוכח הבלבי העולם ואין כאן קלות ראש.

שולחן ערוך אדה"ז סימן כה סעיף א:

ואחר שלבש טלית מצוייצת יניח תפילין מיד כדי שיהיו עליו בשעת קריאת שמע ותפלה שכל הקורא קריאת שמע בלא תפילין כאילו מעיד עדות שקר על עצמו שהוא אומר וקשרתם לאות וכו' ואינו מקיים.

הגה"ח הרב אליהו שי' לנדא

מראשי ישיבת "תומכי תמימים" המרכזית

שליחות במלאכת שבת בתורת אדה"ז וה"צמח צדק"

שולחן ערוך אדה"ז סימן רמ"ג:

א. אסרו חכמים לומר לנכרי לעשות לנו מלאכה בשבת בין בחנם בין בשכר, ואע"פ שאומר לו מקודם השבת שיעשה בשבת, ואף על פי שאינו צריך לאותה מלאכה עד לאחר השבת, שכשהנכרי עושה בשבת הוא עושה בשליחות ישראל. ואע"פ שאין אומרים שלוחו של אדם כמותו מן התורה אלא בישראל הנעשה שליח לישראל, שנאמר בתרומה כן תרימו גם אתם תרומת ה', ודרשו חכמים גם לרבות שלוחכם, מכאן ששלוחו של אדם כמותו, ומה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית, אבל הנכרי אינו בתורת שליחות מן התורה, מכל מקום מדברי סופרים יש שליחות לנכרי לחומרא.

ויש רמז לאיסור זה בשבת ויום טוב מן התורה, שנאמר ביו"ט כל מלאכה לא יעשה בהם, משמע אפילו ע"י אחרים שאין מצווים על השביתה ביו"ט, וקל וחומר לשבת. ומכל מקום אין זו אלא אסמכתא בעלמא.

ועיקר האיסור אמירה לנכרי בין בשבת בין ביו"ט אינו אלא מדבריהם, כדי שלא תהא שבת קלה בעיני העם ויבאו לעשות בעצמן, וכן ביו"ט ואפילו בחולו של מועד, וכן בשאר כל איסורין שבתורה, כמו שיתבאר במקומן.

ב. והפליגו חכמים באיסור זה וגזרו בו גזרות, כגון אם עשה הנכרי מעצמו בשביל ישראל, אסרו ליהנות בשבת ממלאכתו, ולמוצאי שבת עד בכדי שיעשה, משום גזרה שמא יאמרו לו לעשות בשבת. וכן אם רואהו עושה מלאכה בשבת בשבילו, פעמים שצריך למחות, כגון אם יגיע לישראל ריוח ממנה אפילו לאחר השבת (ואם גם לו מגיע ריוח ממנה יתבאר בסימן רמ"ד ורנ"ב).

על שליחות לגוי לחומרא כתב בקונטרס אחרון לס' רמ"ג אות ח' "ואפשר דכולי עלמא מודו

בזה לענין שבת וכיו"ב". ראייה לזה, הגה"ה מיי' (בפרק ו מהלכות שבת אות ב): "אסור ליתן מעות לנכרי בערב שבת שיקנה בשבת דיש שליחות לגוי לחומרא".

שולחן ערוך סימן רס"ג סעיף כה:

מי שקדם להתפלל ערבית של שבת קודם שהתפללו הקהל, אף על פי שכבר חל עליו קבלת שבת יכול לומר אפילו לישראל חבירו שלא קבל עדיין השבת שיעשה לו מלאכה ומותר לו ליהנות מהמלאכה בשבת דכיון שלחבירו מותר הוא אין באמירתו אליו איסור כלל "אע"פ שכבר חל עליו קבלת שבת יכול לומר לישראל חבירו שלא קבל עדיין השבת, שיעשה לו מלאכה. וכו'".

קונטרס אחרון שם אות ח:

...היכי שרינן ליה כו', הא קיימא לן שלוחו של אדם כמותו וכו' יעו"ש. ותירץ דמה שיעשו אחרים בשבילו [ובשליחותו] זה מסתמא לא קבל על עצמו, וממילא אין בזה האיסור מדין שליחות וכו'.

תשובות חתם סופר אורח חיים סימן ר"א:

באיסור מלאכת שבת אין דין שליחות כלל. דהוי מצה שבגופו שישבות וינוח מעשות מלאכה, והריהו נח.

בשו"ע סי' תרכ"ד דמי שנוהגין ב' ימים דיום הכיפורים, "כשחל יום הכיפורים ביום ה' אסור להכין להם צרכי שבת בע"ש שהוא יום כיפור שלהן, אך יאכלו עם אחרים שלא הרבו בשבילן". עי' במג"א שם.

שו"ת "צמח צדק" אורח חיים סימן כ"ט:

דכל שהיא זכות גמורה לאדם, מדין זכין לאדם שלא בפניו אתינן עלה, וזכיה מדין שליחות היא. עיין שם.

הגה"ח הרב דוד שי' בייטש

משפיע בישיבת "תומכי תמימים" המרכזית

"צמצום בדרך סילוק" בתורת רבותינו נשיאנו

מאמר ד"ה "היושבת בגנים" תשי"ג:

בעולמות וכלים, ורק על ידי הצמצום הוא שנמשך האור באופן כזה שיהיה בבחינת התלבשות.

מאמר ד"ה "ונחה עליו" תשכ"ה:

ידוע דפעולת הצמצום היא הן באור אין סוף הבלי גבול והן בהאור שבבחינת גבול (האור שלהאיר העולמות). דפעולת הצמצום באור הבלי גבול הוא מה שנתעלם ונכלל כמקורו, ואינו מאיר בגילוי במקום החלל, היינו דפעולת הצמצום באור זה הוא לא בהאור גופא.

ויש לומר הטעם, דמכיון שאור זה הוא למעלה מערך העולמות, אין ביכולת הצמצום לפעול בו ירידה והגבלה, וכל פעולת הצמצום באור זה הוא שלא יאיר במקום החלל. מה שאין כן פעולת הצמצום בהאור שלהאיר העולמות הוא בהאור גופא, ובכמה ענינים, א' שלפני הצמצום היה אור זה מעורב וכלול באור הבלי גבול ועל ידי הצמצום נבדל בפני עצמו שעל ידי זה ירד ממעלתו...

מאמר ד"ה "וידבר אלקים" תשכ"ח:

...דתחילת המשכת (והמצאת) השכל היא בבחינת נקודה. דהנה ידוע שבשכל הרב כלול גם חיצוניות השכל ששייך להתלמיד, אלא, שבהיותו כלול בשכל הרב, הנה נוסף לזה שאינו ניכר שם בפני עצמו (להיותו כלול ומעורב עם הפנימיות), הנה גם חיצוניות השכל (השייך להתלמיד) הוא בריבוי אור, ולכן צריך הרב לצמצם את שכלו, היינו להעלים את שכלו העצמי שלא יאיר כלל, שעל ידי זה נבדל החיצוניות מהפנימיות וניכר בפני עצמו, וגם החיצוניות שנמצא אצלו אז הוא בבחינת נקודה בלבד, ורק לאחר זה (לפני שמשפיע בפועל) הוא משער בעצמו את הפרטים שישפיע אל המקבל.

בהמשך תער"ב חלק א פרק י"ח, דלהשיטה ששורש הקו הוא מאור הגבול - לא הוצרך להיות צמצום בדרך סילוק, והיה מספיק שרק יתעלם אור הבלי גבול, ומה שהצמצום היה בדרך סילוק (שנתעלם גם אור הגבול, שורש הקו), הוא בשביל הכלים. אבל נוסף לזה שגם לפי זה (שהסילוק היה בשביל הכלים) המשכת הקו בפועל היתה על ידי צמצום בדרך סילוק* - הנה גם בשביל הקו עצמו, בכדי שיהיה בבחינת התחלקות, הוצרך להיות צמצום בדרך סילוק דוקא, ראה סד"ה ויהי הענן הנ"ל (המשך הנ"ל ח"ב ס"ע תתקמא ואילך).

* ראה גם ספר המאמרים עטר"ת עמוד קלז וספר המאמרים תרפ"ז עמוד צה, דהכוונה בזה שבאם הי' נשאר אור הקו בתחילה לא היה אפשר להיות התהוות הכלים - היא, ש"אז (אם היה נשאר הקו בתחילה) היה אור הקו בבחי' התגלות העצמות".

ספר המאמרים תש"ג עמ' 132:

...הראשון הוא אור פנימי לפי שיטה אחת מב' השיטות בשורש המשכת הקו, אם מעצמות האור האין סוף שלפני הצמצום, היינו מאין סוף הבלי גבול, דזהו הגילוי מן אור העיגול, או לפי השיטה דההמשכה היא מעשר ספירות הגנוזות.

אבל באמת הנה גם לפי שיטה זו הנה אור הקו כמו שהוא לפני הצמצום, אינו לא רק שאינו בערך ההתלבשות אלא שאינו בגדר או"פ, שהם בבחינת נקודות, ולכן הנה עשר ספירות הגנוזות עם היותן שהם אור הממלא כל עלמין במקורם ושרשם הראשון הנה לגבי הקו הם בבחי' סובב כל עלמין, ונמצא דאור הקו כמו שהוא לפני הצמצום אינו גם בגדר העולמות, ומה גם שיהיה בהתלבשות

הגה"ח הרב שניאור זלמן קפלן

ראש ישיבת "צעירי השלוחים" בעיה"ק צפת

שיטות הרבי ואביו בעניין "הקדש במחשבה"

הל' תרומות פ"ד הלכה ט"ז להדיא הנה מה שלדיך הוא להדיא ברמב"ם לדידי אינו כלל להדיא.

עיין במנחת חינוך (על ספר החנוך להרא"ה ז"ל) מצוה תק"ז תראה שדעת השעה"מ (גוף ספר שעה"מ אינו ת"י) בדעת הרמב"ם שמחשבה גרידא לא מהני, רק בצירוף מעשה ההפרשה לזה, וכן הוא בדעה א' בחדושי הרשב"א בקדושין דמ"א מפורש ע"ש.

ואפילו לדעת רש"י שנותן עינו בצד זה ואוכל בצד אחר, ג"כ יש לספק ולומר שזה די רק לענין שיהא מותר לאכול בצד אחר שהצד האחר יצא מטבל ונחשב כחולין, מפני שהתורה אמרה ונחשב שבמח' בלבד די לענין החלק הנשאר שיהא נחשב כחולין שכבר תרמו ממנו, אבל החלק שנתן בו עינו שיהא תרומה (אם שהמחשבה מועלת, שדוקא הצד שנתן בו עינו אותו צריך להפריש לתרומה, אך) אינו קדוש עדיין בקדושת תרומה כ"ז שלא הפרישו, שיהא חייבין עליו זר האוכלו וכדומה.

ודעת הר"ש בתרומות פ"ג מ"ח יש לפרשו אפילו כדעת הרמב"ם, הרי שגם בתרומה מחשבה בלב אינו מספיק לקדושתה, משא"כ באמירה געשית קדושה, וכמו"כ בקדשים.

הן אמת דלשון רש"י בקדושין דמ"א ע"ב גמר בלבו בו' הרי הוא עולה, פשוטו מורה שהוא עולה במח' בלבד. אך יותר טוב לדחוקי נפשין ולומר שהכוונה הוא שהוא מחוייב להביא עולה ולא שהוא קדוש בקדושת עולה במח' בלבד, ממה שנדחוק ונאמר שבמס' מעילה שהובא שם ברש"י ובתוס' וברע"ב בכמה מקומות קדושת פה, בחטאת העוף ובשתי הלחם ובל"פ ובמנחות וכן במשנה בהקומץ והלבונה והקטורת כו', שהכוונה ככולם רק למעוטי מעשה.

אגרות קודש כ"כ אדמו"ר חלק א אגרת קלב, מ"ד שבט תש"ד:

והנה פעולות האדם על העולם אשר מסביב לו הוא ע"י מעשה דבור או מחשבה - ומצינו בהלכה כמה ענינים (ח) שבהם מחשבה עושה פעולה גם בדבר שמחוץ לאדם החושב - מיוחד בהם הדבור, אשר הנושא אותו ומעבירו מן המדבר אל השומע הוא האויר.

הערה: הדוגמאות בזה יש לחלק לסוגים: א) למעלה מכולם ענין שהפעולה נעשית ע"י מחשבה אף שאין שם דבור ומעשה כלל. וכמו נדבות קדשים (שבועות כו, ב. רמב"ם הל' מעה"ק פ"ד הי"ב. דמוכח שם שהבהמה נתקדשה ע"י מחשבתו, ולא רק שעל האדם חל חיוב לקדש הבהמה בפיו ולהביאה נדבה. וצע"ק מלשון רש"י תוס' וכו' רפ"ב דמעילה שכתבו "מששקדשה בפה") הפרשת תרומה (שבועות שם. רש"י ד"ה ובמחשבה גטין לא, ב. ועיין בתוד"ה ובמחשבה - בכורות נט, ב דללשון אחר ברש"י בעי דבור. ובשער המלך תרומות פ"ד הט"ז שקו"ט בדעת הרמב"ם) להחשיב אוכלין למאכל אדם (טהרות פ"ח מ"ו ומוכח שם דהיינו מחשבה ולא דבור מדמסיים "חשב עליו חרש". וצ"ע בתויו"ט ותפא"י ספכ"ה דכלים) ועוד.

לקוטי לוי יצחק אגרות קודש עמוד שא:

ב"ה אור ליום ג' חיי שרה התרצ"ד

אהובי חביבי ומחמדי בני וכלתי שיחי

...בסיימי המכתב נזכרתי שבמכתבך הקשת על המבואר בלקו"ת שקרבן צריך להקדישו בפה, והקשת משבועות דכ"ו: גמר בלבו מנין ת"ל כל נדיב לבו, והי' קשה לך מהאמור במעילה ד"ח ברש"י "בפה". ונכנסת לדחוק שהכוונה ברש"י הוא למעט שא"צ מעשה, אבל גם מחשבה מועלת.

אתפלא עליך איך הקשת כזאת, מה שייכות ענין שיהא הקרבן קדוש בפה דוקא להאמור בשבועות. האמור בשבועות הוא לענין החיוב על האדם, שלא צריך שיאמר בפה דוקא הרי עלי עולה או הרי"ז עולה, אלא גם אם גמר בלבו הרי עלי עולה מחוייב להביא עולה. ואם חשב שבהמה זו תהי' עולה מחוייב להביא בהמה זו לעולה (ומוטל עליו גם כן המצות עשה להביאם ברגל שפגע בו תחלה, ואם לא הביא עבר על מצות עשה, וכשעברו ג' רגלים עבר על לא תעשה דבל תאחר), הנה זהו רק החיוב על האדם, אבל גוף הבהמה אין בה שום קדושה עדיין כמה שחשב בלבו בלבד, ואין בה איסור בגיזה ועבודה, ואין בה מעילה כלל, ורק אם אמר בפה הרי זו עולה אז נעשית הבהמה לקרבן שיש בה קדושה ואסורה בגיזה ועבודה ומועלין בה.

ובכל הקרבנות כן הוא שכ"ז שלא אמר בפה שתהי' בהמה זו (או עוף זה, או שתי הלחם וכדומה) עולה או שלמים וחסאת ואשם וכדומה, אין בה שום קדושה כלל (מלבד בכור, שאם שמצוה להקדישו בפה, אך אם לא הקדישו (אפילו במחשבה בלבו ג"כ) יש בו ג"כ קדושה ואסור בגיזה ועבודה ומועלין בו, מפני שהוא קדוש מרחם, וכאמור ברמב"ם בהלכות בכורות פ"א הל"ד יעו"ש), והוא האמור ברש"י ותוס' שם ושאר מפרשים "בפה" למעוטי מחשבה. והוא האמור בלקו"ת שקרבן הוא קדוש בפה דוקא, ואם לא הקדישו בפה אין בהקרבן שום קדושה עדיין, ודל. וכנראה בחפזון כתבת זאת.

לקוטי לוי יצחק אגרות קודש עמוד דש:

ב"ה י"א טבת התרצ"ד

אהובי מחמדי בני וכלתי שיחי

עוד הפעם זה משך זמן שלא כתבתי לכם, כמעט בלי שום סיבה, מכתבך בני יחי' קבלנו במעדם.

וע"ד קושייתך עוד הפעם על האמור בלקו"ת שאין קרבן קדוש אלא ע"י אמירה בפה מהאמור בשבועות שגמר בלבו סגי, ולא ניחא לך בתירוצי שהוא רק לענין חיוב המוטל על האדם די במחשבה אבל לקדושת הבהמה צ"ל אמירה בפה, כי הרי משה קדשים לתרומה ופשוט שתחמה קדושה ע"י מח' וכמ"ש ברמב"ם

הגה"ח הרב אברהם ברוך פבזנר

רב קהילת חב"ד בפאריז, צרפת, ועורך "חידושים וביאורים בש"ס"

נפלאות וחידושים בים תורת הרבי

צרות רבות ורעות: מנין - לגדולת מרדכי: מר דרור - וקרי ליה ראש לבשמים לצדיקים ואנשי כנסת הגדולה.

"שני דינים" בפירוש רש"י על התורה

לקוטי שיחות חלק ח שיחה א לפרשת מסעי:

פרשת חוקת פרק כא פסוק א:

וישמע הכנעני מלך ערד ישב הנגב כי בא ישראל דרך האתרים וילחם בישראל וישב ממנו שבי.

פירוש רש"י: "וישמע הכנעני" - שמע שמת אהרן ונסתלקו ענני כבוד וכו' כדאיתא (בר"ה דף ג) ועמלק מעולם רצועת מרדות לישראל מזומן בכל עת לפורענות.

"יושב הנגב" - זה עמלק שנאמר (במדבר יג) עמלק יושב בארץ הנגב ושנה את לשונו לדבר בל' כנען כדי שיהיו ישראל מתפללים להקב"ה לתת כנענים בידם והם אינם כנענים ראו ישראל לבושיהם כלבושי עמלקים ולשונם לשון כנען אמרו נתפלל סתם שנאמר אם נתן תתן את העם הזה בידי.

פרשת מסעי פרק לג:

לח ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי ה' וימת שם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחדש החמישי באחד לחדש. לט ואהרן בן שלש ועשרים ומאת שנה במתו בהר ההר. מ וישמע הכנעני מלך ערד והוא ישב בנגב בארץ כנען בבא בני ישראל.

"וישמע הכנעני" - כאן למדך שמיתת אהרן היא השמועה שנסתלקו ענני הכבוד וכסבור שננתה רשות להילחם בישראל לפיכך חזר וכתבה.

אדר ראשון ואדר שני - איזה מהם העיקרי

לקו"ש חלק ו עמוד 358:

חודש העיבור הוא חדש הראשון ולא אד"ש - ראש השנה יט, ב (ראה רש"י ותוס' שם. ובירוש' מגילה פ"א ה"ה, הובא בתוס' שם).

והנה י"א דנפק"מ בזמן בר מצוה וכיו"ב. אבל בירוש' (מהמציאות שאינה רגילה כ"כ דמאי ביניהון) מוכח דלא כן (ויש להסביר זה ע"פ פי' הרידב"ז שם).

[ומש"כ בלבוש ראי' לדין בר מצוה מזה שהוא נק' חדש העבור - י"ל שכוונתו לראי' חזקה יותר, אליבא דאמת, וק"ל].

ולהעיר מפי' פערלא לסהמ"צ לרס"ג מ"ע נו.

ביאור בסוגיא דאגדתא, חולין קלט, ב:

משה, המן, אסתר, מרדכי מן התורה מנין

משיחת מוצי"ק בלק תשל"ח ועוד:

משה מן התורה מנין? (בראשית ו, ג) בשגם הוא בשר; המן מן התורה מנין? (בראשית ג, יג) המן העץ; אסתר מן התורה מנין? (דברים לא, יח) ואנכי הסתר אסתיר; מרדכי מן התורה מנין? דכתיב (שמות ל, כג) מר דרור ומתרגמינן מירא דכיא.

רש"י: ועוד זה שאלו ממנו מנין למשה רמז קודם שבא שסופו לבא: בשגם הוא - בשגם בגימטריא כמו משה וכתיב שם והיו ימיו מאה ועשרים שנה וכך היו ימי חיי משה כלומר עתיד לבא בשגם משה מן הנולדים וכן ימיו: מנין - למעשה המן: המן העץ - יתלה על העץ: למעשה אסתר - הסתר אסתיר בימי אסתר יהיה הסתר פנים ומצאוהו

"תורת מנחם" התוועדויות

הרה"ח ר' מנחם דוב דוברהנסקי

משפיע בישיבת "תומכי תמימים" מגדל העמק

מתוך דברים שנאמרו אשתקד במעמד "ירחי כלה" השביעי,

במושב המרכזי "תורת הדור השביעי", אשר עסקה בתורתו של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

ה"פארבריינגענעס". הזמן העיקרי שהרבי השקיע להיות עם חסידים זה התוועדויות.

כשלוקחים את התורה של הרבי, החלק המוגה והחלק הבלתי מוגה, הנה החלק המוגה כולל ארבעים כרכים של לקוטי שיחות, כמה כרכים של מאמרים, טל אורות, מוריד הטל, טל תחיה - ה"לקוטי שיחות" של הרבי הנו בבחינת "מוריד הטל" של הדור שלנו. יש כמה ספרים של מאמרים. אבל בפועל מבחינת כמות, אז השיחות הבלתי מוגהות הם הרבה יותר. אני לא יודע אם זה פי שתיים או פי ארבע או פי חמש. זה שלא בערך מה שיש לנו בכתובים, או בשמיעה, מה שהרבי דיבר.

לכאורה, כשחושבים בפשטות, בוודאי שהשיחות המוגהות, ה"לקוטי שיחות" והתוועדויות המוגהות, יש לכך חביבות מיוחדת שהרבי הגיה את זה והשקיע בזה, וזה לרבים וזה הפצה כלפי חוץ. אבל בכל זאת יש חביבות עצומה דווקא לפארבריינגענעס הבלתי מוגהים של הרבי.

ובהקדים הסיפור שכולם יודעים, שהרבי סיפר אותו מספר פעמים בהתוועדויות, וגם הגיה את הסיפור הזה, הסיפור הידוע עם ר' הלל מפאריטש. כשר' הלל שמע מהרבי ה"צמח צדק" מאמר והיה וויכוח בינו ובין הבנים מה הפשט במאמר, והוא עמד חזק בדעתו למרות שהבנים אמרו באופן מסוים, ואלו הבנים של ה"צמח צדק" עליהם כתוב אדמו"ר על כל אחד מהם. ובכל אופן ר' הלל התווכח עמם. נכנסו לשאול פשט את ה"צמח צדק", וה"צמח צדק" אמר כמו דעת הבנים. ובכל

כשבאים לדבר על תורתו של הרבי, רבי זה הרי עניין של 'יחידה', וכל דבר שהרבי מדבר זה הרי גילוי אלוקות, ולנסות לעשות חילוקים דקים בין עניין לעניין, זה מאוד קשה. אבל על כל פנים, כל דבר שאפשר שיקרב לעבודת השם וייתן איזה חיות בעניין מסוים, אז כל אחד רואה בעניין מסוים את העניין העיקרי, וכל הדברים נכונים.

החידוש שאנחנו רואים אצל הרבי ביחס לרביים, אצל אדמו"ר הזקן יש את המאמרים שהוא אמר, את התניא שהוא כתב. יש לנו סיפורים מאדמו"ר הזקן, אמרות וכו'. וכן הלאה אצל שאר הרביים עד הרבי הרש"ב, אין לנו שיחות, התוועדויות שהרביים התוועדו. על כל פנים לנו אין מזה רשימות. יש לנו את המאמרים.

הרבי הרש"ב התחיל עניין קצת של התוועדויות, ומכל מה שהרבי הרש"ב דיבר יש ספר אחד "תורת שלום". מכל התוועדויות שהוא דיבר, י"ט כסלו, פורים ושמחת תורה. משנת תרמ"ג, מהיום שהוא נהיה רבי, ועד תר"פ, יש לנו ספר אחד ויחיד, תורות עמוקות שהרבי הרש"ב דיבר. אצל הרבי הריי"צ כבר יש יותר, התוועדויות יותר באריכות קצת לפי ערך - יש את ה"לקוטי דיבורים" ויש את ספר השיחות, שגם זה מספר ספרים מצומצם, שיש שם זמנים מסוימים שהרבי הריי"צ דיבר.

אצל הרבי אנחנו רואים שינוי מן הקצה אל הקצה. עיקר הגילוי של האור האלוקי שהרבי נותן לנו היום ועכשיו זה דווקא באמצעות

בוודאות שהרבי ביקש את ההנחה של שנה שעברה לפני ההתוועדות.

ברבים הרבי אמר, בסוכות, כשנדחפו לשמוע שיחה, הרבי אמר באו לפה הרבה אורחים. בשביל מה הם באו? אכילה ושתייה, למרות שדואגים להם אבל זה לא בדיוק כמו שהם רגילים. זיי האבן געקומען הערן א ווארט. הם באו לשמוע ווארט. למה לא הדפיסו את מה שדובר שנה שעברה? הרי הדברים מוכנים ומודפסים. דברים שהיה בלתי מוגה והרבי רצה שזה יהיה על השולחנות בסוכות בלילות שיוכלו לעיין בזה. הרבי אמר, למרות שזה כבר מה אני יכול לעשות עכשיו, אבל כשזה כואב לי אני מדבר על זה. אני צועק זה כואב לי. ואכן בחול המועד דאגו שזה יהיה.

זאת אומרת, השיחות הבלתי מוגהות של הרבי, ההתוועדות, שם הרבי נמצא בהתגלות איך שהרבי מדבר בפשטות. שומעים את הסגנון ואת הדברים.

כולנו זוכרים מה שהרבי אמר בשיחה בג' שבט תשנ"ב. אני זכיתי להיות בשעת אמירת שיחה זו. בדרך כלל השיחות המיוחדות ועם הדברים המיוחדים היו אחרי שהרבי חזר מהאוהל. פתאום ביום רגיל אחרי מנחה הרבי ביקש להגיד שיחה, באצטלה כזו שזה שבוע לפני יו"ד שבט וצריך להתכונן ליו"ד שבט. בדרך כלל השיחות היו אחרי מעריב ולא אחרי מנחה, היה קהל קטן.

תוכן השיחה היה שמשה רבינו הוא כבד פה וכבד לשון, הרבי הביא את הזוהר וסיפר את הסיפור הידוע מהפרופסור ששאל את הרבי הריי"צ איך ייתכן שלקחו לו את כוח הדיבור, שהרי הכוח שלו הוא בדיבור. הרבי אמר: אי אפשר לשאול שאלות על הקב"ה, אבל על כל פנים איך שהיה צריך להיות על פי תורה, רבי צריך לדבר. כי זה התפקיד שלו. "אתה תדבר", הוא צריך לדבר. אבל נלקח ממנו כוח הדיבור.

מה ההוראה אלינו מכך? שמכיוון שאנחנו תלמידים שלו וחסידים שלו, אז להשלים את מה שנחסר בכוח הדיבור חסידים צריכים לדבר בתורה של הרבי. כי התורה של הרבי זה האלוקות שיוור לעולם. בכל דור יש אלוקות שיוור לעולם, יש את העשרת הדברות, את ה"אתה תדבר", "אנכי עומד בין ה' וביניכם להגיד לכם את דבר ה'". יש

אופן לא נחה דעתו של ר' הלל, והוא אמר: עכשיו הרבי אומר פשט במה שהוא אמר. מתי שהוא אמר זה היה כנתינתו מסיני, שכינה מדברת מתוך גרונו. עכשיו הרבי עצמו לומד הסבר במה שהוא אמר מלמעלה.

עד שהרבי אמר את הסיפור את זה, ועד שהרבי ביאר אותו כמה פעמים גם בשיחות מוגהות, סביר להניח שחסידי בדור שלנו, ומסתמא גם בדורות שלפני זה, שר' הלל אומר כאלו דברים זה היה נשמע מאוד מאוד...

בהבנה ראשונה זה נשמע מאוד רחוק ממה שמחנכים אותנו שכל מילה שהרבי אומר זה אלוקות. ר' הלל 'מתוכנן' והרבי בשיחות מצדיק את זה ואומר: כן, יש מתי שהרבי אמר את הדברים ממש. ברגע שהוא אמר זה גילוי אלוקות. הרבי אומר ברבים זה גילוי אלוקות. לאחר מכן יש גילוי אלוקות מה שהרבי מגיה לציבור הרחב, מה נוגע לעם ישראל ולדור כולו.

אם כן, צריך לכתוב דבר דבר על אופן, שהדברים יהיו מובנים. אבל ברגע שרוצים "להיפגש עם הרבי", כשאתה רוצה להיפגש עם הסגנון חשיבה של הרבי, הנה כל מי שזכה להיות בהתוועדות, כל מי שזכה לשמוע איך שהרבי דיבר רש"י שיחה, אז הסגנון איך שזה כתוב זה סגנון שונה, על פי הוראה של הרבי לכתוב את הדברים באופן מסודר וברור, שכל הקהל יוכל להבין.

אבל ברגע שרוצים להתחבר לסגנון של הרבי, להיות אתו ממש, להרגיש את הדברים של הרבי, לשמוע אותו מדבר, כשלומדים את הפארבריינגען, דווקא הפארבריינגען איך שהוא נכתב בזמנו, בלתי מוגה, שם יש ההתחברות שאתה מרגיש, שאתה שומע כרגע את הרבי. הרבי כרגע מדבר, זה הסגנון שלו, השאלה, התשובה, ההוא אמינא, המאמר המוסגר. השאלות ואחר כך התשובות, ומה באמצע, ולמה דווקא פה מאמר המוסגר. אתה נכנס לתוך האווירה שאתה נמצא עם הרבי בעצמו.

הרבי בעצמו היה לומד בכל שבת, אני לא יודע בבירור כל שבת, אבל אני יודע בבירור הרבה שבתות, ונדמה לי שגם שמעתי מהרבי פעם בהתוועדות, שהרבי אמר "איך קוק אליין וואס איך האט גערעדט פאר א יארן". אני מסתכל לבד מה שדיברתי שנה שעברה. כמה פעמים אני יודע

"עשה לך רב", שיחליף אחרי חודש. שיכתוב את זה בפתק לעצמו, היום זה חמישה עשר מנחם אב. זה היה החלק הראשון.

אחר כך הרבי אמר: מכיון שאני עושה סדר, אז אני מבקש ומציע שכל אחד יכתוב פתק על זה היום, ויתנו לי את הפתקים ואני אקח את זה עד שבת, שבת היה כ' מנחם אב, ואקח את זה לציון של נשיא הדור, וחזקה שליו עושה שליחותו, שכמו שעד עתה עשיתי את השליחות להביא את ההחלטות טובות והמכתבים, אני אקח את זה גם מכאן וגם לעתיד לבוא, ושיכתבו על המעטפות שזה החלטה טובה לפועל ממש מהתוועדות של חמישה עשר מנחם אב. את זה הרבי דיבר היום לפני שלושים שנה באריכות.

כשאנחנו מתאספים היום, וכל שבוע יוצא 'הנחה' חדשה מהרבי, כל אחד מבין שזה גילוי אלוקות. הרבי היה יוצא עם מאמר שנאמר לפני מאתיים שנה או מאה שנה, אם זה היה יוצא חדש הרבי היה שם את זה בסידור, נכנס עם זה לתפילה, מסתכל בזה, יוצא לאוהל עם זה, מחזיק את זה. היה משתדל שכולם יראו שהוא מחזיק את הקונטרס החדש. היה לוקח זמן עד שזה היה יוצא מתוך הסידור הרבי היה פותח את זה, מסתכל בזה, פותח את הכריכה ומסתכל, נכנס לפארבריינגען עם זה, וכדומה.

דבר ראשון יש את השיחה שיוצאת לאור כל שבוע, אבל ועוד והוא העיקר, מה שנוגע לפועל, הרבי מדבר צריך לחיות את משיח. לחיות את משיח הפשט לחיות את הרבי, לחיות את התורה של הרבי. לחיות אותו. מה הרבי עושה בשבת עם חסידים? הרבי בשבת יושב עם חסידים ומדבר אתם כמה שעות. הרבי מדבר שצריך שנהיה עקשנים, עם עקשנים נביא את המשיח. עקשנות זה הרי משהו נפשי פנימי. עקשנות יכולה להתבטאות בכך שאברך מחליט שהוא מתפלל כל יום קצת יותר באריכות. זה העקשנות שלי בשביל להביא את משיח.

אבל יכול להיות עקשנות פשוטה, ששייכת לכולם. הרי אם היינו עכשיו בזמן ובמצב שהעולם היה בסדר מסודר, אז בשבת היינו עומדים שלוש, ארבע וחמש שעות מול הרבי ושומעים דברי

מי שמעביר אלוקות לדור, והרבי מעביר אלוקות לנו היום ועכשיו. אז איך צריך שזה יהיה? צריך שישמעו את הדברים של הרבי ממש. אבל הרבי אומר בשיחה: ברגע שנחסר כוח הדיבור, אז על זה באים חסידים שהם מקושרים והם לומדים את התורה של הרבי בדיבור, ועל ידי זה נשלם ששומעים את ה"אתה תדבר".

דברים אלו הרבי אמר חודש וחצי לפני המאורע של כ"ז אדר בשיחה פתאומית. כמו שמעיינים בשיחות רואים את כל השיחות שהרבי דיבר באותו זמן בנוגע לזמן שאחרי כ"ז אדר וכו'.

כשאנחנו נמצאים במעמד של "ירחי כלה", בחמישה עשר באב, דבר ראשון צריך שיהיה עניין של פועל, הוראה בנוגע לפועל. בהתוועדות של ט"ו מנחם-אב לפני שלושים שנה הרבי דיבר באריכות על משמעות היום טוב וכו', והרבי אמר: הרי היום לא נוהגים חולות בכרמים, המנהגים האלו לא נוהגים היום, אבל מה נוהגים היום? עניין של להוסיף בתורה בפועל ממש.

בסוף ההתוועדות, בשיחה האחרונה, זה היה כמו היום יום שני, הרבי חזר מהאוהל, הרבי אמר שאחרים היו צריכים לעשות את זה, אבל מכיון שלא עושים אז הוא ייקח ויעשה סדר לבד. שמכיון שמתוועדים בחמישה עשר באב, הכוונה שיבוא לפועל, אז כל אחד צריך לחשוב היום איזה ספר פלוני, באיזה זמן פלוני, על ידו או על ידי מגיד שיעור מסוים, מה הוא לוקח מחמישה עשר במנחם-אב. ומכיון שתורת אמת מבטיחה ש"יוסיף חיים על חייו", שהחיים הגשמיים מתווספים, ממילא לא יחסר לו בגלל זה גם בעניינים גשמיים. אז הוא צריך לכתוב על דף ועט מה הוא מוסיף היום.

והרבי אמר בכוונה שייקח דבר קטן לזמן קצוב בכל יום, ולא דבר ארוך, כנראה בחוש שמתי שמקבלים החלטה על דברים ארוכים ולזמן ארוך, זה לא מחזיק. ומה גם שבכל חודש צירוף שם הוי' מתחלף, אז הוא צריך לעשות החלטה על כל פנים עד לחודש ימים, ואחרי חודש ימים שיבחון האם הזמן שהוא לקח לעצמו, האם זה מתאים בכמות או באיכות. והרבי אמר עוד פעם: אחרי חודש שיבדוק אם המגיד שיעור שהוא בחר הוא מגיד שיעור מתאים או החברותא שהוא בחר. ואם לא, אז בעצת

אלוקות. בשבת זה הזמן שהוא מדבר בסגנון שהוא מדבר באותו זמן. אז הזמן הזה הוא יקר מכל יקר, ועלינו להתוועד עם הרבי ולהיות עם הרבי.

אני מבקש להציע הצעה: אם הרבי בהתוועדות ט"ו באב לפני שלושים שנה אמר שכל אחד צריך לכתוב פתק היום, אז זה נצחי. שמעתי את זה מהרבי בשעת מעשה, והרבי אמר: אני יעשה סדר שיכתבו פתק היום. אמר לזמן קצר, לתקופה מסוימת, תכתוב על פתק, תשלח לרבי. אז זה עניין שכולנו שייכים לזה, וכולנו יכולים להתעקש על זה ולחיות עם זה. להיות עם הרבי בפועל ממש כל שבת.

נאמר 'ווארט' אחד לסיום, ווארט ששמעתי מהרבי - הרבי דיבר על זה כמה פעמים. בפרשת השבוע כתוב "הישמר לך פן תשכח את ה' אלוך". הסמ"ג כותב שכשהוא השלים את מניין המצוות, היה לו מחזות אלוקים, הוא ראה גילוי אלוקות, "שכחת על העיקר הגדול הישמר לך פן תשכח את ה' אלוך". ואיקץ והתבוננתי במראה הזה מאוד. הרבי הזכיר את זה גם בפארבריינגען של היום, חמישה עשר מנחם אב, אבל גם שנים לפני זה הרבי כמה פעמים הזכיר את זה. והתבוננתי והבנתי שהחסרתי עניין עיקרי, "השמר לך פן תשכח".

אז הרבי אמר: למרות שהוא סיים את מניין הלאווין, הוא הוציא לאו אחד והוא החזיר את העניין הזה "הישמר לך פן תשכח את ה' אלוך".

כשהרבי דיבר על כך, הרבי אמר: בהמשך הפרשה כתוב "והיה אם שכוח תשכח". שואל הרב המגיד, מה זה "והיה אם שכוח תשכח"? הרי שוכחים רק פעם אחת. והרבי הסביר: יש שאדם שוכח, אבל הוא זוכר שהוא שכח. יש שאדם שהוא שכח שהוא שכח. "אנכי הסתר אסתיר", שההסתר עצמו הוא בהסתר. "והיה אם שכוח תשכח", הוא בכלל שוכח את העניין.

איך לא שוכחים? כשכל שבת מתוועדים עם הרבי. כשכל שבת ושבת לא עושים קידוש, או אם עושים קידוש אז לא נוטלים ידיים, עד שלא מתוועדים עם הרבי. אחר כך יש לך על מה לשבת בהתוועדות או עם המשפחה.

"השמר לך פן תשכח" זה העיקר הגדול ביותר. וכדי לא לשכוח, כמו שהרבי אמר, זה על ידי

אלוקים חיים כפשוטו. היינו שומעים אלוקות. היינו נדחפים ועומדים ותופסים מקום.

העקשנות המינימלית של חסיד, שזוכר שהרבי אמר שאנחנו צריכים להשלים את מה שנחסר ב"אתה תדבר", ב"אנוכי עומד" שמדבר אלוקות לעולם הזה. חסיד בשבת, לעניות דעתי בפשטות, לא שייך שיעשה קידוש לפני שהוא לומד בשבת התוועדות שלמה של הרבי. בשבת, בזמן שהרבי דיבר, זה הזמן שהרבי מדבר התוועדות. זה הזמן, אז צריך לשמוע וללמוד ולהפנים את ההתוועדות. זה הזמן שבו יש גילוי אלוקות למעלה.

הרי זמן ומקום לא תופס מקום. הרבי דיברו חסידות בדרך כלל בערב שבת. הרבי לקח את הזמן של שבת אחרי הצהריים, הזמן של "רעווא דרעוין", אחרי הזמן שמי שהספיק לעשות קידוש בקיצור. ומה הרבי היה עושה בזמן הזה? מגלה אלוקות בדיבור לעם ישראל באריכות גדולה. שעתיים ושלוש וארבע.

כל אחד יכול לבחור לעצמו איזה פארבריינגען שהוא רוצה, מאיזה שנה שהוא רוצה. יש הרי שפע רב. אפשר לקחת 'קביעות' כמו הקביעות של השנה שלנו, או כמו של השנה הבאה עלינו לטובה. כשמתאספים ביחד ורוצים להיות עם הרבי, להתוועד עם הרבי... אחד יגיד, הוא לא יכול בשבת, שיתחיל בליל שבת. אבל הזמן הזה, הזמן המיוחד, רוצים הכול שלא לשנות. לא לשנות. שהכול יישאר כמו שהיה אז. אנו מתעקשים שהכול יהיה בדיוק כמו שהיה אז.

ההתעקשות הפנימית של חסיד היא שאומר הרבי עכשיו מדבר, אני מקשיב עכשיו לפארבריינגען של הרבי. בעיון או שלא בעיון, אבל הוא לומד את הפארבריינגען, וכשהוא שומע את הפארבריינגען של הרבי נכנס בו גילוי אלוקות. זה רועה ומפרנס את האמונה שלו. באותם רגעים הרבי מפרנס אותו, זן אותו, ומחיה אותו באמונה בה', באהבת ה', ביראת בה'.

"לקוטי שיחות" זה אלוקות, אבל את הרגש הפנימי הזה שהרבי מדבר איתי ועכשיו, ואני עכשיו יושב מול הרבי ושומע פארבריינגען, את זה לא נקבל לא כשנלמד מאמר עמוק כי יש מה שהרבי דיבר אז. והרבי אז דיבר את השיחה הזו, זאת אומרת שהרבי ידע שזה הזמן הכי טוב לגלות

לא בשביל עניינים שלי, בשביל החכם האכילה ושתיה וכל זה לא מדבר אליו בכלל. מדבר אליו לישב בתורה ובחכמתה.

אז הרבי הסביר בהתוועדות שזה מה שהרמב"ם אומר: אם אתה מחכה למשיח בשביל תענוג רוחני או תענוג שאתה מחפש איזו שלוה רוחנית, שיהיה לך איזה הנחה עוד יותר טובה בנפש באיזה עניין, הרי שאתה מחפש איזה עניין רוחני, אז עדיין לא זה המשיח שיגיע.

משיח בא בהיסח הדעת, לימוד התורה לשמה, לחשוב על הכוונה האלוהית, משיח צריך להיות בשביל הכוונה העליונה. אני מחפש משיח בשביל עניינים גשמיים, או שמחפש משיח בשביל עניינים רוחניים - אבל "לא נתאו החכמים" - החכם האמיתי שיש לו את הביטול של אור אין סוף שבחכמה, אז דורשים ממנו "משיח בא בהיסח הדעת", שיהיה היסח הדעת כזה בשביל הכוונה.

כשהרבי סיים את ההתוועדות, הרבי שאל, איך אפשר לדרוש את זה מאנשים כערכנו? אפשר לדרוש אני מחכה למשיח ורוצה גילוי אלוהות, לא בשביל עניין גשמי ואפילו לא בשביל עניין רוחני? אם אני מחפש תורה וחכמתה כדי ללמוד, הרבי אמר: ללמוד במנוחה, במנוחה זה ללמוד לשמה. איך אפשר לדרוש את זה מאנשים כערכנו?

והרבי הסביר, שהיום מבקשים מהאדם שהוא ילמד חסידות בעניינים גבוהים, שילמד אלוהות בעניינים גבוהים, שיסיח את דעתו כמה שהוא יוכל, וכשהוא יסיח את דעתו כמה שהוא יוכל, הקב"ה ישלים את העניין.

ההתקשרות שיהודי רוצה להתקשר לרבי, ורוצה להתקשר לעניין אלוהי, בשבילנו זה היסח הדעת הכי גדול מהדעת בענייני עולם הזה. כשיהודי רוצה להיות בשבת עם הרבי והוא לוקח את ההתוועדות והוא רוצה להתחבר, מחשבותי במחשבתו, דיבורי בדיבורו, ובמילא מעשי במעשיו, זה "היסח הדעת" מכל הדברים האחרים וזה משיח בא בהיסח הדעת. באותם הרגעים הרבי מתגלה אצלך בנשמה. באותם רגעים יש גילוי אלוהות אצלך. ברגעים האלו ובהחלטות האלו נצא בע"ה מהגלות כהרף עין, תיכף ומיד ממש.

הלימוד. כמו שהרבי דיבר בענייני גאולה ומשיח, זה הרי דבר כזה גבוה, אבל זה שייך וצריך ללמוד. כדי להיות עם הרבי צריך ללמוד אותו. ללמוד אותו איך שהוא מדבר, איך ש"שכינה מדבר מתוך גרונו". פארבריינגען שלם של הרבי, השיחה שיוצאת השבוע זה יוצא מהרבי בעצמו. ואז אין היסח הדעת. כל הזמן קשורים. צריך להיות קשור. שבת זה הזמן המיוחד של החסיד להתקשרות פנימית עם הרבי. כל השבוע עסוקים, אבל שבת זה הזמן שצריכים לשכוח על הכול ולזכור את השבת, לזכור את ה'יחידה'. היחידה זה הרבי, זה נשיא הדור. "משיח בא בהיסח הדעת" הפשט הוא שנסיח את דעתנו מכל העניינים שאנחנו קשורים אליהם כל השבוע, זה הדעת שיש בענייני עולם הזה כמו שמוסבר בתנאי. משיח בא בהיסח הדעת, שיהיה לנו היסח הדעת מדברי העולם ונהיה עם הרבי בעצמו.

הרבי אמר בשנים הראשונות, שהרי משיח בא בהיסח הדעת, איך זה מסתדר עם העניין שצריכים לבקש ולדרוש? אז הרבי אמר ביאור שנמצא בשיחה בלתי מוגה, דבר נפלא. הרבי אמר: בדרך כלל הדעה של האדם זה או על העניינים הרוחניים שלו או על העניינים הגשמיים שלו. לכל אדם יש צרכים מסוימים. ברוב העולם יש לו דעה בעניינים גשמיים. יש אנשים שהדעה שלהם היא עניינים רוחניים. יש להם מיצר רוחני. הוא לא נמצא במנוחה, הוא רוצה להגיע לעוד מדרגה, לעוד מדרגה. משיח בא ב"היסח הדעת" משמעו שתסיח את דעתך מכל המדרגות הרוחניות שאתה רוצה. תחכה למשיח הזה שהוא יבא בשביל שהשכינה צריכה את משיח. לא בשביל העניין הפרטי שלך.

הרבי על פי זה הסביר את הרמב"ם, שאומר שלא נתאו החכמים לימות המשיח. . אלא כדי שיעסקו בתורה במנוחה. הרבי הסביר: אצל תלמיד חכם זה הרי התאוה הכי גדולה, אז הרמב"ם אומר שמשיח בא לא בשביל תאוות, לא לאכול ולשתות ולשמוח, אבל מה יעשה חכם שהוא מונח במושכלות, כחכמים הקדמונים, ועל דרך זה להבדיל הרמב"ם, שהתענוג שלו הוא באמת בזה. אז מה ה'ווארט' של הרמב"ם שלא נתאו החכמים

חוברת זו יוצאת לאור

לעילוי נשמת

הרה"ח עוסק בצרכי ציבור, רב פעלים

אפרים זלמן ע"ה סודקביץ

נלב"ע כ"ו טבת ה'תשע"ג

•

ולזכות יבדלח"ט בני משפחתו

שיחיו

ב"ה. מנחם-אב ה'תשע"ח

הננו להזמין את ציבור אנ"ש והתמימים באה"ק,
שוחרי תורה ולומדיה, ליום לימוד ועיון מיוחד
במעמד השנתי השמיני של

ירחי כלה

בקשר ובסמיכות ליום הארציים הע"ד של
ב"ק הגה"ח המסובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

שיתקיים בע"ה ביום ראשון,
י"ז מנחם-אב ה'תשע"ח (29/7/2018)

בשעה 2:00 בצהריים

בהיכל ישיבת "תומכי תמימים" המרכזית בכפר חב"ד

2:00 • מושב א - עיונים בתורת הגלגל

הגה"ח הרב אליהו לנדא
מראשי ישיבת "תומכי תמימים" המרכזית
שליחות במלאכת שבת בתורת אדה"ז וה"צמח צדק"

הגה"ח הרב מאיר אשכנזי
מרא-דאתרא כפר חב"ד
בגדר "היסח הדעת" במצוות תפילין

3:30 • מושב ב - עיונים בתורת החסידות ובתורת בעל ההילולא

הגה"ח הרב שניאור זלמן קפלן
ראש ישיבת "צעירי השלוחים" בעיה"ק צפת
שיטות הרבי ואביו בעניין "הקדש במחשבה"

הגה"ח הרב דוד בייטש
משפיע בישיבת "תומכי תמימים" המרכזית
צמצום בדרך סילוק בתורת רבותינו נשיאנו

5:00 • מושב ג - עיונים בתורת רבינו

הגה"ח הרב אברהם ברוך פבנר
רב קהילת חב"ד בסא"ג, צפת, ושורף "חידושים וביאורים בש"ס"
נפלאות וחידושים בים תורת הרבי

6:00 • מושב ד - הלכה למעשה

הגה"ח הרב יקותיאל פרקש
מ"צ בעיה"ק ירושלים, ומחבר ספרי הלכה
פתרונות לחידושים טכנולוגיים בדיני שבת

הגאון רבי אליהו שלזינגר
אב"ד ירושלים ורב שכונת נילה
אשר ישא דברים בהלכה למעשה

הגאון רבי מרדכי שלמה שטיינמץ
זומ"צ וראש הכוללים דחסידי ויז'ניץ בירושלים, ומחבר הספרים "שומר שבת"
אשר ישא דברים בהלכה למעשה

תשורה מיוחדת מתורת בעל ההילולא תחולק למשתתפים
י"לקוט פירושים" מתורתו של רבי לוי יצחק על מצוות תפילין

ניתן להפנות שאלות למושב הלכה למעשה במ"ל: Varchekalah@gmail.com

בברכת התורה
ישיבת "תומכי תמימים" המרכזית

ירחי כלה

החשיפה

ישיבת "תומכי תמימים" המרכזית

"הנני מחבב מאוד
את העניין בכללות,
והרי זה מכבדו (בחיוו
(וגם לאחר מותו ועל-
ידי תורה הוא כבוד
הכי גדול".

ומדברי רבי לוי אברהם הרשבע ר"ל
מסקנים, על השתתפותו ב"ירחי כלה השנים"

כיבוד קל
יוגש במשך כל היום

במעמד יוקרנו מראות
קודש אודות
רבי לוי יצחק זצ"ל